

(reportáž z koncertu Jany Rychterové) Co je vlastně šanson? Skladatel Jaroslav Jakoubek kdysi řekl: „*Šanson je písnička vo něčem*“. Pan

Jakoubek spolu s dalšími, zejména s Rudolfem Pellarem, Milanem Jírou a Alenou Havlíčkovou stál koncem šedesátých let minulého století u zrodu volného sdružení s názvem

Šanson věc veřejná

. Pan Pellar i pan Jakoubek, geniální skladatel, o němž by mělo být více slyšet, již nejsou bohužel mezi námi. Šanson věc veřejná je však s námi dál a v rámci jeho pořadů začali účinkovat i umělci o generace mladší. Mezi ně patří i černovlasá, půvabná a usměvavá zpěvačka, skladatelka, textařka i herečka

Jana Rychterová

. Narodila se v městečku, v němž hřměly tankové motory na tankodromech s názvem Přední a Zadní Bahna, ve Strašicích. Vystudovala pedagogickou fakultu, nějakou dobu učila a proto i část její tvorby patří dětským posluchačům. Spolu s

Editou Adlerovou

tvoří duo s názvem

Two Voice

s, které vydalo desku a nejčastěji je můžeme slyšet na jevišti divadla Semafor.

Jana Rychterová vydala zatím tři desky pro dospělé (jedna deska **Hrátky s češtinou a s dopravní výchovou**

věnována dětem), a to

Po cestách soumraku

v roce 2004,

To je život...!

v roce 2005 a v roce 2009 desku s názvem

Mrak

. Po spoluhráče na housle Lence Uhlíkové, slyšitelné na první i druhé desce, Janu dnes doprovází houslemi, slovem a občasným vokálem muž jménem Vladimír Pecháček, vkládající mezi jméno a příjmení „imeno po otčestvu“ Iljič. Nebojte se, předlohou pro tento ruský „nick“ byl Petr Iljič Čajkovskij.

V této sestavě je možné pravidelně vídat uvedené duo na jeho mateřské scéně v Salmovské literární kavárně. Díky neustálému hledání a nalézání Heleny Dolejšové se podařilo získat uvedené duo na jejich první vystoupení, ve čtvrtek 6. října 2010, v kavárně Caféidoskop.

Jana Rychterová je sice děvče s kytarou, ale od většiny takových děvčat se liší darem humoru. Písničkářek, při jejichž vystoupení bolí diváky bránice od smíchu, těch je jako šafránu. K tomuto druhu šansonu, který nazval pan profesor Milan Jíra „kuchyňským šansonem“ je krom talentu a založení autora a interpreta třeba i něco nažít. Jana Rychterová se samozřejmě k této humorné poloze plné nadhledu nedostala po prvním zabrnkání na kytaru, což je patrné i při poslechu její první desky. Samozřejmě Jana Rychterová neopouští vážnější část repertoáru ani dnes, ale v každé písni je ono zázračné „zrnko soli“, tolik potřebné pro život a vykoupené poznáním. Po úvodní lyrické písni *Orion* začala Jana Rychterová svůj „kuchyňský“ repertoár, když s nadhledem a plná zkušeností zpívala o kombinaci lásky a uzeného. Tentýž postoj zněl v písni *Kandidátka žloutkových věd*

. Vedle chutí na sladké vzbuzujících děl si zpěvačka s námi povídá o tom, jak starý pán na zastávce tramvaje svým pohledem do oken baletní zkušebny Národního divadla roztančil imaginární baletky na refýži. Jako bardáma v písni

Opilecká

pak zapíjí nešťastnou lásku tak, že celé publikum doslova řve smíchy. Jana Rychterová má dar odlehčit vážné téma třeba tím, když do veršů o lásce vloží informaci o tom, že někde mají dobrý nakládaný hermelín. Bouří smíchu sklídl i epochální nápad opatřit vozíky v supermarketech, které má na starosti manžel, blinkry a volantem - v písni

Nákupní

. V písni

Chechtací

zněl v refrénu vpravdě smích, vpravdě burianovský (viz skeč Vlasty Buriana V záchvatu smíchu). Vše je zpíváno velmi dobrým hlasem a perfektní houslový doprovod Vladimíra Iljiče Pecháčka dává písni další rozměr. Píseň střídala píseň a ani jedna nebyla výplní a vatou a čas vystoupení, rozdělený přestávkou, letěl jako vždy, když není vnímán. Titulní píseň

Mrak

, zpívaná na závěr s dynamikou ne nepodobnou nejlepším písničkám Radky Vrankové - Radůzy rozkmitala nejen skleničky na stole diváků, ale i jejich duše. Doufám, že premiéra Jany Rychterové v Caféidoskopu je jejím prvním zdejším vystoupením a ti, kteří zde nebyli, budou mít příležitost ji vidět a slyšet na vlastní oči a uši.